

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm VI

Yemekhane salonunun çevresini, uç uca dizilmiş bank tipi masalar çevreliyordu. Arkasında Masalar, yüksek tonozlu tavana doğru tanrısal pençeler gibi yayılan uçan payandalar ve kaburgalarla çevrili devasa sütunların paralel sıraları boyunca dizilmişti. Salonun ortasında, cehennemden gelen közleri sürekli bir soğukluğu uzaklaştıran devasa demir kazanlar sıralanmıştı. Yemeklerini bitirmiş birkaç keşiş salonda kalmış, yerleşik rahipler, yaverler ve manastırın her kapısını ve köşesini bekleyen istenmeyen askerler arasındaki günlük çatışmalarla ilgili son dedikoduları fısıldaşıyorlardı. İvan masadan bir kase balık güveci ve ekmeği alıp, seyrek kalabalığın arasından ayrılıp yemekhanenin dışına adım attığında, nefes nefese kalmış Rahip Odino neredeyse onu ezdi.

"Odino! Az kalsın düşürüyordum," diye azarladı İvan, "Neredeydin bunca zamandır?!" Odino, İvan'ın eleştirel bakışlarını takip ederek, üzerine balık güveci sıçramış koluna baktı. Odino nefesini tuttu. "Affedersin, Ivan. Konuşmalıyız. Şimdi." Odino onu binanın dış köşesine götürdü .

"Hakkında?"

"Yeni Kardinal Kapı Taşı'nı açmayı planlıyor!" diye fısıldadı Odino. Ivan inanmaz bir şekilde geriye yaslandı, gözlerini kısarak, "Doğruyu söylüyorum." dedi.

"Şarabın içine biraz erken mi girdin?"

"Bana inanmalısın."

"Odino, manastırdan yakında ayrılacağız. Beni kovmana gerek yok."

"İvan! Sarhoş değilim, seni kıskırtmıyorum da. Bunu duydum, hatta kendi sözlerini bile."

İvan onun itirazlarını önemsemedi. "Harika. Şimdi belki de Lazarus'a yemeğinin kalanını götürmeliyim ."

Ivan gitmek üzereyken Odino onu kolundan sıkıca yakaladı.

"İvan!"

"Odino?"

"Bu askerler papalık muhafızları değil . Hatta Avignon'dan bile değiller! Yüzbaşı Bourne Kraliyet Muhafızlarından; emirlerini Majesteleri Kral Philip'ten alıyor. Size söylüyorum, konuşmalarını duydum!"

Ivan elini koluna götürdü. "Lütfen kolumu bırakın." Odino itaat etti. "Şimdi duyduklarını paylaş," dedi Ivan kolunu ovuşturarak.

"Hamamın penceresinin altındaydım. İçeriden Başrahip Masson ve Yüzbaşı'nın seslerini duydum." Kaptan'ın adamlarını doyurmak için kalan erzaklar konusunda tartışıyorlardı . Başrahip, kapı taşını yakında açacağına söz verince Kaptan manastırı terk etmekle tehdit etti . Kaptan üç gün süre tanıdı. Başrahip de kabul etti.

"Ne?! Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Ivan, yüzü buruşmuş bir şekilde. "Onlar— "

Odino, Ivan'ın omzunu silkerek, azami dikkati istedi. "Ve dahası da var! Clodius Greville ve Grate ona yardım edecekler. Ve biliyorsun, onlar da sunağın tepe taşını kaldırma yöntemini biliyorlar . Kardinal Ivan'a da bu konuda talimat vermeyi kabul ettiler !"

"Bunu neden kabul etsinler ki? Hiç mantıklı değil."

"Ama bu durum Clodius'un işine yarıyor , çünkü o , yardım karşılığında üst düzey pozisyonlarımız için Kardinal'in gönlünü kazanmıştı . Ve Kardinal , başarılı olması durumunda Clodius ve Greville'in katakompların yeni yöneticileri olmasını kabul etti ."

"Peki Kardinalin kapı taşını açmasının ne faydası var? Bundan ne gibi bir hayır gelebilir ki—"

"Bunu İngilizlere karşı bir silah olarak kullanmak için. Duyduklarıma göre, içinden ruhlar çağırmayı ve bunları Crecy'deki Kral Edward'ın adamlarına karşı göndermeyi planlıyor gibi görünüyor. Anladığım kadarıyla Hatta Majesteleri Kral Philip bile bu işin içinde, yine de sanırım Kutsal Hazretleri hiçbir şeyden haberdar değil.

" Bu bir kâbus, her şey , gerçeküstü gibi geliyor!"

Ivan kendi kendine düşündü: "Gerçekten de öyle. Bu da hiçbirimizin manastır kapılarından dışarı çıkmasına izin verilmemesinin ve bu kadar çok askerin bulunmasının nedenini açıklıyor."

"Ve muhafızlar postaları ele geçiriyor." diye ekledi Odino.

Ivan yanağını ovuşturdu. "Tanrım, bu çok ciddi; korkunç."

"Lazarus'a ne olacak? Clodius'a rapor vermesi gerekecek. Onu Migual ile birlikte geri çağırın— şapkalı olanla birlikte?"

İvan, altı yıl öncesini hatırladı; Clodius, Migual'dan diğer şövalyelerin önünde başlığını çıkarmasını istemişti . Başrahip Vonig, sakat çocukların onurlarını korumak için her zaman başlık takmalarına izin vermiş olsa da, Clodius bu işi kendi başına üstlenmişti. İvan bunu öğrenince öfkeye kapılmıştı; eğer Odino orada olup elini tutmasaydı , Clodius'a vuracaktı. İvan, Clodius'u Migual, Thateus ve özellikle Lazarus için diktiği başlıklara dokunmaması konusunda uyarılmıştı ; acı duygular hala devam ediyordu.

"Eğer Kardinal Kapı Taşını açarsa, denetlenecek ne yeraltı mezarları ne de bir manastır kalacak ," diye düşündü İvan yüksek sesle. "Lazarus'u buradan çıkarmalıyım , belki de yarın akşam. Bizimle geliyor musun?"

"Evet, ama nasıl seyahat edebiliriz?"

"Ahırların yanında hâlâ boş bir malzeme arabası mı duruyor?"

"Kaptan, Festoneau'nun ölümünden beri ahırları koruma altına aldı. Arabaya yaklaşmıyoruz . Ve peşimizden koşulmadan tek bir atı bile kaçırabilirsek şanslı olabiliriz ."

Ivan gözlerini bahçeye dikti. "Görünüşe göre yürüyerek ayrılmaktan başka çaremiz yok."

"En yakın köy Murat'tır ve bir akşam yürüyüşünden daha uzaktır. Güneş, biz doğmadan önce Lazarus'un üzerine doğacaktır— "

"Yıllar önce Rahip Nicholas'ın bize gösterdiği mağarayı hatırlıyor musunuz ? Ona 'Dağ Ağız' diyordu ."

"Evet, çok derinlere ve karanlıklara uzanıyor!"

İvan gökyüzüne baktı. "O halde Dağ Ağızı. Tam olarak buradan batıda. Yıldızlar bize doğru yolu gösterebilir; ay da yolumuzu aydınlatır. Lazarus'u hazırlayacağım. Mutfaklarda üçümüz için ne bulabilirseniz bulun. Ve yeterince getirin—hatta sadece bir tane bile olsa."

Üç kişilik ordu karnı tok bir şekilde yolculuk eder. Acele edin, askerlere yemek verilmeden ve geriye hiçbir şey kalmadan önce."

"Evet."

"Ve üç tane de büyük su torbası. Hepsini yeraltı mezarlarına getirin. Malzemelerle fark edilmemeye dikkat edin. Saklayın onları. Ve Odino— Lazarus hatırına kimseye tek kelime etmeyin . Kimse bilmemeli. Nicholas'ın sizin için ne ifade ettiğini anlıyorum."

"Endişelenme. Biliyorum."

"Eğer gözaltına alınırsanız, kendi başımıza ayrılmalıyız. Lazarus'u oradan uzaklaştırmalıyız."

"Hemen buraya."

"Kesinlikle. Erzakları yarın ya da kısa süre sonra Mountain Mouth'a getireceğim ."

İvan yeraltı mezarlarına doğru yürürken, Odino da yemekhane mutfaklarına doğru gizlice ilerleyerek gruptan ayrıldılar . Ancak o zaman Rahip Greville yemekhanenin köşesinden sessizce çıktı . Her birine delici bakışlar fırlattıktan sonra Başrahabin odasına doğru koştu.

İvan elinde küçük bir kaseyle aceleyle yeraltı mezarlığı koridorundan aşağı indi ve bir odaya girdi. Lazarus, sırtı İvan'a dönük bir şekilde masanın yanında durmuş, yeni bir meşaleyi sarıp koyuyordu. Önceden hazırlanmış büyük bir meşale yığını içinde.

"Neredeyse hepsini tamamladım, rahip. Bitirmek için daha fazla kumaşa ihtiyacım var," dedi Lazarus. Arkasını döndü ve İvan'ın karşısına dikildi. İki boş bakış, yemeğin üzerine düştü.

"Bırak bunu. Gel ye," dedi İvan. Kaseyi alıp arkasını döndü ve çıktı. Lazarus da peşinden gitti . Lazarus'un normalde yemeğini yediği odasından uzaklaşarak, yeraltı mezarlarının derinliklerine doğru ilerlediler .

"Rahip, nereye gidiyoruz?"

"Gel oğlum. Yalnız konuşmalıyız." Lazarus onu takip ederek tünellerden geçti.

İvan, üç yüzyıl önce yaşamış eski bir Gardiens Başrahibi olan Piskopos Claire Baston'un adını taşıyan ve onun için kazılıp bu isimle anılan Baston mezarlığının kapısında durdu . Bir patlama ve bir çevirme hareketiyle kapıyı açan İvan, Lazarus ile birlikte içeri girdi.

İvan, Lazarus'a kaseyi verdi ve mezar mumlarını yaktı. Doğu ve güney duvarlarında, yedi sıra halinde, iki ayak genişliğindeki duvar oyuklarına mumyalar uzunlamasına yerleştirilmişti. Batı duvarının düz yüzeyine basit bir tahta haç asılıydı. Odanın ortasında kaba ahşaptan yapılmış bir meditasyon masası duruyordu; kapının yanında ise dar bir mumluk vardı. Lazarus kaseyi masaya koydu ve bir tabureye oturdu. İvan yaklaştı ve karşısına bir tabureye oturdu.

"Balık ve ekme. Evet, çoğunlukla ekme, ama yemek zorundasınız. Yemekhanede pek bir şey kalmadı."

"Evet, Rahip," diye homurdandı Lazarus, kendi kendine şikayet ederek. Manastırın bayatlamış temel gıdası olan ekmeğe nefret etmeye başlamıştı; bu yiyecek , bir açlığı gidermekten çok mideyi şişirmek için tasarlanmıştı. Et çok daha hoştu, özellikle de balık. Ve sık sık, o büyük parça balık... Akşam yemeği kasesindeki ekmeğin miktarı oldukça fazlaydı; içinden, "Bir beyefendinin oğlu sadece ekmeğe yaşamaz," diye düşündü ve ezberlediği kutsal metin sözlerine saygısız bir dokunuş kattı .

"Artık bana baba diye hitap edebilirsin, Lazarus." Lazarus başını kaldırdı ve İvan'ın gözlerini gördü.

Gülümsedi. İvan, özel hayatlarında Lazarus'un kendisine her zaman "baba" diye hitap etmesine izin verirdi.

"Evet baba," diye itaat etti ve balığı parçalamaya başladı.

"Oğlum, yarın akşam manastırdan ayrılacağız."

Lazarus donakaldı. İçinde bir heyecan patlaması yaşandı ve duyduklarını doğrulamak için babasının yüzüne baktı .

"Evet, Rahip Odino da bizimle geliyor."

Lazarus ayağa fırladı, masanın etrafından dolandı ve iri yarı keşişe kollarını doladı.

İvan onu kucakladı ve gülümseyerek okşadı. "Şimdi ye. Çok az zamanımız kaldı." İvan onu tekrar kasesine doğru yönlendirdi. Lazarus yeni bir enerjiyle yemeğini yedi.

İvan, "Balık kılçıkları affetmez, Lazarus," diye vaaz verdi.

"Evet, baba." Lazarus yavaşladı ve dikkatlice yedi, içindeki coşkulu duyguları bastırmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"Yemekten sonra kuyudan su getirmenizi istiyorum. Elbiseleriniz ve başlıklarınız..."

Yıkanmaları gerekiyor."

Sonra, soğuk bir hava esintisi gibi bir rahatsızlık düşüncelerini böldü. Lazarus bakışlarını kapıya, zihinsel soğukluğun kaynağına çevirdi.

"Biz... ne olduysa artık kurumuş olmalılar ," diye sordu İvan, sesi boğuk ve uzaktan geliyormuş gibiydi.

Lazarus bunu hissedebiliyordu ; kapının dışında bir şey, yepyeni ama içgüdüsel bir şey.

Tanıdık geliyordu. Bir trans hali onu sarmıştı, görme, duyma ve koku dışında her şeyi silip süpürmüştü.

"Biri mi geliyor?" diye fısıldadı İvan. Lazarus'un şüpheleri doğruydı. Kapının sesini duydu.

Sanki oldukça büyük bir şey ona gittikçe daha ağır bir şekilde yaslanıyormuş gibi çıtırtılar ve patlamalar çıkıyordu.

İvan kapıya doğru yürüdü ve omzunu kapıya dayadı. Kapı açılmadı.

"Kapının ardında kim var, Lazarus?" diye fısıldadı İvan.

"Kapı kendiliğinden kapanıyor."

"Hayır, Lazarus. Kulaklarını kullan. Orada kaç kişi var?"

"Adım sesleri yoktu, giysilerin hışırtısı da yoktu. Nefes sesleri de duymuyorum; dışarıda kimse yok ," dedi Lazarus. İvan homurdandı.

"Baba, sana bir şey itiraf etmeliyim," diye fısıldadı Lazarus.

"Nedir?"

"Geçen akşam, Kapı Taşı çığlık attığında—" Lazarus aşağı baktı.

"Hadi bakalım, Lazarus!"

"Ben, yani zihnimde , Kapı Taşının sesini duydum. Annem olduğunu, beni ziyarete geleceğini iddia ediyordu. "

"Kimle konuştunuz— ?!"

"Affedersiniz, Rahip. Ben sadece—"

"Tanrım! Lazarus, ikimizi de büyük bir tehlikeye attın!" İvan yüzünü ovuşturdu ve odada telaşla bir aşağı bir yukarı yürüdü.

"Ben bir şey toplamadım—ve siz de konuşmamı yasakladınız—"

"Artık bu konuda konuşma. Zihnini boşalt. Şimdi gidiyoruz."

"Evet, Rahip."

Çekirge vızıltısına benzer bir ses sessizliği bozdu. Baba ve oğul odanın etrafına bakındılar. Keskin inilti, on çekirgenin sesine, sonra yüz çekirgenin sesine kadar yükseldi. Gittikçe daha da yükseldi. Lazarus oturdu, ellerini kulaklarının üzerine kapattı ve başını masanın üzerine eğdi. İvan'ın iri gözleri odanın içinde sağa sola bakındı. Batı duvarında, tahta haçın altında, Taşlar, hamile bir kadının şişkin karnı gibi kabarmaya başladı. Haç yere düşüp şangırdadı. Bloklar duvardan koptu, kendilerini toplayıp bir araya geldiler. Anatomik bir biçim. Ardından bu anormallik, dalgalanan kızıl saçları ve simsiyah gözleri olan çıplak bir Kadının şekil değiştirmiş benzerliğini aldı . Çekirge benzeri giriş uçup gitti ve Kadın, Rahip Festoneau'yu verimsiz bir mumyaya dönüştüren aynı iğrenç sırtışıla ortaya çıktı.

Lazarus kulaklarını açtı ve başını kaldırdı. Karşısında Ana Lucifael duruyordu; gerçeğin söylendiğini hissedebiliyordu. Lazarus, onun göğüslerinin kızıl halkalarına bakarken buldu kendini . Ve onlar da ona dehşet dolu, geniş gözler gibi bakıyorlardı.

"Lazarus, arkana dön!" diye emretti İvan. Lazarus başını tekrar masaya yasladı .

" "Şimdi gerçekten, Rahibe. Ben o kadar çirkin miyim? Sizi memnun etmedim mi, sevgili?" diye sordu birçok kadının ses tonunu taklit ederek.

"Bizi terk ediyor. Burada değil."

"Eljo'ya annesinden bahsetmedin mi?"

"Hiç mi saygınız yok? O sadece bir çocuk. Tanrı aşkına, kadın, defol git buradan!"

"Beni böyle mi karşılamanız gerekiyor? Bakın size ne verdim?" Lazarus'a baktılar ve tekrar ona döndüler.

"O, Tanrı'ya aittir."

Gülümsedi, eğildi ve kollarını açtı, "Şimdi, şimdi. Annenin yanına gel, Lazarus. Beni çağırdın ve işte buradayım, senin için. Anneni kucakla, oğlum."

Lazarus başını yavaşça kaldırdı ve gevşek, dolgun göğüslerini tekrar buldu. İki zarifçe altında sallanıyordu.

"Lazarus!" diye azarladı İvan onu.

Lazarus başını eğdi ve yemek kabına seslendi: "O aklıma geliyor, Rahip. Hissediyorum ki..."

O— Nefes almıyor— hayatta değil."

"Lütfen durun," diye yalvardı İvan.

Lazarus başını salladı ve tekrar kaseye dönerek, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Onu rahat bırakın! O daha bir çocuk!" diye bağırdı İvan.

Lucifael ayağa kalktı ve İvan'a karşılık verdi: "Hiçbir şeye hükmedemezsin , canavar. Dilini tut, yoksa sonsuza dek gözlerini yalayıp çıkarır."

İvan, Lazarus'un önüne geçip tükürerek, "Sen de Yüce Tanrı'nın izni olmadan hiçbir şey emretmiyorsun ," dedi.

Siyah gözlerini ona dikti; "Beni denemeye kalkma, canavar!"

Lazarus tekrar yukarı baktı. İvan'ın ötesinde, çıplaklığının yarısını görebiliyordu. Her grotesk gibi, onun da göbek deliği yoktu. Gözleri soluk karnından aşağı kaydı ve bacaklarının arasına düştü. Hafifçe döndü, Lazarus'a tüm çıplaklığını gösterdi. Günah onu ısıttı.

Damarları adeta yanıyordu. Kadın sırttı.

"Ey kirli hizmetçi, seni bağlayan Rabbimiz Mesih'in adıyla, defol git!"

Lucifael güldü ve İvan'a karşılık verdi: "Hizmetçi mi? Bağlı mı? Akıl duy, canavar. Senin Mesih'ini bağlayan, yargılayan ve kırbaçlayan bendim . Çivileri onun vücuduna çakan bendim."

Eller ve ayaklar. Yanını yarıp onunla alay eden ve onu kırılğan dikenlerle kral taçlandıran bendim. Onu ve bana şahitlik edeni sınavan bendim. Onu zavallı bir böcek gibi ezip sonsuzluğun sayfalarına gömen ve şimdi benimsediğinizi iddia ettiğiniz inancı yaratan bendim. Ben bağlı bir kul değilim, sevgili kutsal adam. İsa'nın yaptığı gibi bana şahitlik edin .

ve tıpkı Lazarus'un yaptığı gibi."

İvan onun bakışlarını takip etti; Lazarus yine ona bakıyordu.

"Lazarus!" diye azarladı İvan ve görüşünü daha da engelledi. Lazarus başını öne eğdi, ellerini maskesinin üzerine koydu. Kadın yüzünü tavana kaldırdı ve odayı binlerce ürkütücü kahkahayla doldurdu.

Sonra şöyle dedi: "Benim Eljo'm senden çok daha erkek, oysa o hiç de erkek değil."

"Ey şeytan, en kutsal Rab ve Mesih adına sana emrediyorum, bu yeri terk et!"

"Tanrım!" diye bağırdı İvan.

Sesini değiştirdi ve İvan olarak konuştu: "Ben artık bu surlardaki bir taş kadar Tanrı adamı değilim . Lazarus, hapsedilmiş şehvetimin, sadakatsiz ve terk eden belimin günahının ürünüdür ."

"Lazarus, kulaklarını kapat!" diye bağırdı İvan, taklit ettiği sesin üzerinden. Lazarus kapattı.

Onun adına konuşmaya devam etti: "Bana her gün, kelimeler olmadan hatırlatıyor. Lazarus kendi suçluluk duygumda boğuluyor. Onu gördüğümde kendimi görüyorum. İncancıma ona zorla kabul ettiriyorum."

"Onu, onun için değil , benim için öldüreceğim . O, benim suçumun çekmesi gereken acıları çekecek . Zamanla Lazarus tamamen boğulacak, günahlarımı temizleyecek ve ben arınacağım."

"Yeter! Tanrı adına, defolun buradan!" diye bağırdı İvan.

Lucifael, sesini ona geri verdi; "Belki de kendi suçluluk duygunda boğulmalısın ve Lazarus'u da kendi suçluluk duygusunda boğulmaya bırakmalısın."

Mumyaların saklandığı yerlerden, her cesedin arkasından, odaya bir fare sürüsü dolmuştu. Yüzlercesi deliklerden dışarı fırladı, kaynayan bir kara kürk denizi. Yağlı, hastalıklı tüylerinden bir koku yükseldi ve odadaki nefes alınabilir havayı emdi. Mum alevini kaybetti ve mezar karanlığa gömüldü. Lazarus'un göz bebekleri kocaman açıldı ve dallandı. Gölgelemlerin katmanları arasından, annesinin ona muzip bir sırıtışla baktığını, aralarındaki karanlıktan bile daha siyah olan parlak siyah gözlerinin ona gülümsediğini keşfetti .

Fareler sürüler halinde dışarı fırladı. Küçük gözleri, gıcırdayan sıkışık dişleri, iğne gibi pençeleri ve kırbaç gibi sallanan gri kuyrukları zeminin her santimetrekaresini kaplamıştı. Kirli pençeleri, milyonlarca akrebin bacaklarının tıklaması gibi zeminde tıkr tıkr ses çıkarıyordu. Çıgıllıkları birleşiyor ve kuduz bir karmaşa içinde kıvranıyorlardı. Kemirgenler İvan'ın sandaletlerine üşüştüler ve Cübbesinin içine tırmandılar. Onu pençeleriyle tırmalayıp kemirdiler. İvan çıgıllık atarak bütün kümeleri kopardı. Yere yığıldı ve kara veba okyanusu onu boğarak etini yıkadı.

Aniden, oda sessizliğe büründü ve İvan boş bir zeminde çırpınıyordu. Kadın onun üzerinde durmuş, gülüyordu. İllüzyon kaybolmuştu ama paramparça olmuş etin saran acısı onunla birlikte kalmıştı. Lazarus, İvan'ı yerden kaldırmak için çabaladı. İvan yan tarafına döndü ve kustu. Lazarus ayağa kalktı ve maskesini yırttı. İvan'ın üzerinden atladı ve ona meydan okuyarak tısladı, kulakları geriye doğru yatmış, kalın köpek dişleri görünüyordu. Kaşları çatıldı ve kısa bir süre başını şaşkın bir köpek gibi yana eğdi. Sonra hırlayarak ileri atıldı ve Lazarus'u bir tokatla iterek onu mumya yuvalarından birine çarptırdı. ve bilinçsiz bir yığına dönüştü.

Eğildi ve bir tutam saçından tutarak başını yukarı kaldırdı. İvan'ın kulağına fısıldadı... Birçok kadının sesi: "Kime şahitlik edeceğinizi bilin. Şuna dikkat edin: Benim olan bu tarlada, taş sizin merak edeceğiniz bir şey değil; ben sizin merak edeceğiniz bir şey değilim; Eljo da sizin merak edeceğiniz bir şey değil. Başkasının kaderine karışan ve onu görmezden gelen kişi, ejderhanın kuyruğundan tutana benzer ."

Başını öne eğdi, ayağa kalktı ve küfürlerine devam etti: "Gerçekten, bana şahitlik edin ki..."

İsa da öyle yaptı. Ben Lucifael, meleklerin meleği, orduların lideri ve asla elde edemeyeceğiniz şeylere haklı olarak sahip olanım. Zaten benim olmasaydınız, sizi burada bitirirdim ve "Şimdi. İşlerime karışma, canavar." Ivan hıçkırarak yere yığıldı ve bilincini kaybetti.

Döndü ve binlerce çekirgenin vızıltısı arasında, duvardan eriyip gitti. Ve ziftle kaplı odanın üzerinde bir sessizlik hüküm sürdü; herhangi bir mezara yakışır ölümcül bir sessizlik.

~*~

Rahip Odino , yaklaşık beş günlük çalıntı erzakı keşişlerin yatakhanesine sakladıktan sonra, elinden geldiğince yapmacık bir kayıtsızlıkla avluda ağır adımlarla ilerledi . Katakomb girişinin bulunduğu binanın yan girişinden içeri süzüldü . Ana koridordan askerlerin ön girişten içeri girdiklerini duydu.

Yüzbaşı Bourne'un sesi, yürüyen ayakların gürültüsü ve metal zırhların şangırtısı arasında boğuk bir şekilde haykırdı: "Üçü de: uzun boylu olan, şişman olan ve maskeli yaver!" "Her tüneli, her mezarı arayın ! Eğer onları yakalarsanız, hamama götürün ve beni hemen bilgilendirin!"

"Evet, Yüzbaşı," diye yanıtladı bir ses.

"Şimdi, yatakhaneye. Siz beyler benimle gelin."

Odino, askerler saflarını ayırırken derin bir kemerin gölgelerine gömüldü. Bir kol, yeraltı mezarlarına giden bir koridordan ilerledi. Bourne, geri kalanlarla birlikte arkasını döndü; doğrudan Odino'ya doğru yürüdüler. Odino karnını çekti, kendini bir köşeye sıkıştırdı ve nefesini tuttu. Kollarının uzanabileceği mesafede ve neredeyse saç tellerini sayabilecek kadar yakın bir mesafede, askerler birer birer yanından geçip binadan çıktılar.

Odino onlardan hızla uzaklaştı ve her yere bakarak yan kapıdan dışarı çıktı.

Kendini çıplak hissediyordu— iki yüz aç kurtla çevrili, parlayan bir domuz gibiydi. Gece karanlığında sessizce ilerledi ve manastırın dış duvarına bitişik bir sıra yaprak dökmeyen çalının arkasına saklandı, dalların arasından avluda devriye gezen küçük asker birliklerine göz kulak oldu. Nefes nefese, soğuk havada nefesi bir sis oluştururken, Odino duvar taşlarına yaslandı ve cesaretini—ve titrek dizlerini—topladı. Kaptan'ın adamları onu bulmadan önce İvan'ı bulmalıydı; Lazarus'un başlığını üzerinde tutmalıydı.

Ama her şeyden önce, nefes nefese kalmıştı. Çarpıcı ve hatta düşündürücü bir şekilde, sayıca az olduğunu, siperinin olmadığını ve kesinlikle hiçbir şey yapacak zamanı kalmadığını biliyordu. Belki de hızla gelişen ve tam anlamıyla bir trajediye dönüşen, öfke ve telaşla sona eren bir durum.

Odino'nun sandaletlerinin yaklaşık otuz metre altında ve yeraltı mezarlarının derinliklerinde, kapı...

Baston Mezarlığı zorla açıldı. El fenerinin ışığı karanlığı aydınlattı. "Onları yakaladık ! İşte burada!" diye bağırdı meşale taşıyan kişi koridorda. Yerde yatan İvan, ayak seslerinin yaklaşmasıyla kıpırdandı. Askerler mezarlığa dolmuştu. İki muhafız İvan'ı yukarı kaldırdı.

"Şişman rahip Odino nerede ?" diye sordu bir asker. Başka bir asker yerde Lazarus'un maskesini bulup İvan'ı sorgulayan adama verdi. Cesedin ötesinde, karanlığa bürünmüş, derin mavi bir çift göz dışarıya bakıyordu.

"Çocuk nerede? Bu onun maskesi, evet," diye sordu asker. Bir mezar faresi kadar sessizce başını eğdi ve fazla cübbeyi başından geçirdi.

Birkaç adam meşalelerini odanın üzerinde gezdirdi ve duvarlara yerleştirilmiş mumyalar dışında odanın boş olduğunu gördüler. İvan, mumyanın arkasında yeni bir elbise parçası fark etti; Lazarus'un elbisesiydi. Hafifçe kıpırdadı.

"Düşmüş olmalıyım. Kaniyor muyum? Bakın burada?" diye sordu İvan, meşalelerini kendisine doğrultarak.

Hayır. Neden bu mezarda bulunuyorsunuz?

İvan yüzünü ovuşturdu ve askerlerin yanından sendeleyerek kapıya doğru ilerledi. Elini kavuşturdu.

Kollarını kullanarak onu durdurdu.

"Dua etmek için geldim, karanlığa gömüldüm. Yolumu bulamadım."

"Bu maske ne işe yarıyor? Çocuk nerede?"

"Ah, onun böyle birçok maskesi var. Şu maskesi artık eskidi, sadece bir paçavra. Lazarus hapsedildi." Odasına. "Lütfen, biraz hava almam lazım," diyerek kapıya doğru ilerledi İvan. Adamlar Mezar odasına son bir kez göz attı ve isteksizce onu takip ederek dışarı çıktı.

"Çocuğun odası nerede?" diye sordu asker.

"Bu koridordan sağa dönün, soldaki ilk oda onun odası olacak."

"Peki ya rahip Odino nerede?"

"En son hatırladığım kadarıyla hücresindeydi, yatakhane. Lazarus'u kontrol etmeliyim."

İvan askerlerden kurtuldu. Onlar onu daha sıkı tuttular.

"Emrim sizi tutuklamak yönünde, rahip. Benimle geleceksiniz."

"Ne?! Tutuklama mı?! Hem de ne için?" diye sordu İvan inanmaz bir şekilde.

Asker diğerlerine seslenerek, "Hepiniz aramaya devam edin, çocuğun odasını bulun." dedi.

İvan'a dönerek, "Affedersiniz, bu benim için de sizin kadar zor, rahip. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum. İsterseniz barışçıl bir şekilde gelin." dedi . İvan memnuniyetle kabul etti.

Lazarus için, giden askerin sesi, o orada kaldığı sürece uzak bir yankı gibi kayboldu.

Mezar odasında, aynı şekilde taşlaşmış bir rahibin altında taşlaşmış halde yatan eski rahibin cesedi bulunuyordu .

Baston mezarlığının başrahibesi Clairese Baston. Kalıntılar , Naramsin'i Benion tüneline mühürleyerek Kapı Taşı'nın dilini ve sırlarını sonsuza dek gömmeyi uman rahibe aitti . Ve şimdi, Başrahibe Baston'un cesedi, Lazarus'u hemen keşfedilmekten korumaya yardımcı oldu, çünkü Lazarus kalıntılarının altında tamamen gizlenmişti.

1 Ekim 1347

Hem Lazarus hem de İvan'ın içsel gözlemleri benzerdi: 'Olağanüstü bir gündü.' Manastırda, sabah ayinleri için çan kulesinden gelen şafak öncesi çan seslerinin, yemekhane çağrılarının veya akşam yatakhanelerinde yapılan meditasyon ve duaların belirgin çan seslerinin olmaması nedeniyle, dua ve çalışma geleneğinin ebedi ve kutsal düzenine dair hiçbir ölçü veya rutin yoktu . Ölüm sessizliğindeki katedral çanının altında , sanki Zaman'ın kendisi, garip bir şekilde hareketli olan Manastır duvarları içinde tamamen durmuş gibiydi . Hem Lazarus hem de İvan birbirinden ayrı olarak kapana kısılmışlardı ; Lazarus kırılğan ve sürekli çıtırdayan bir cesedin altında kıpırdanırken, İvan ise korunaklı Manastır hamamında, kaçış için hiçbir kolay yolu olmadan hapsolmuştu.

Gün boyunca ikisi de manastırın çevresini benzer şekilde duydu; normalde sessiz olan yeraltı mezarlarının duvarları şimdi askerlerin çağrıları, tartışmaları ve hatta ara sıra duyulan kıkırdamaların yankısıyla doluydu. Ve normalde manastır avlusu, ciddi bir şekilde meditasyon yapan keşişlerin sesleriyle sessiz olurdu. Alan, gürültülü askerler, tepinen atlar ve şıkırdayan metal sesleriyle dolup taşıyordu.

Ancak, devam eden acılarında belirgin bir fark vardı. Lazarus ölü bir rahibin altında sıkışıp kalmışken, nemli nefesi dar alanı boğucu bir sıcaklığa kadar ısıtıyordu. Yapışkan, ısıyı hapseden cübbesinin altında terler birikiyordu. Eski cesedin altındaki yeni nem, çürümenin iğrenç kokusunu taze bir güçle yeniden canlandırıyor ve bu koku, Lazarus'un dar alanını çürümüş ve yayılan, elle tutulur bir örtü gibi dolduruyordu. İvan ise tetikte bekleyen askerlerin arkasında sıkışıp kalmışken, taş hamamın açık ve soğuk havasında neredeyse donarak ölüyordu . Hamam havuzunun etrafında daireler çizerek dolaşılıyor, soğuktan sadece bir cübbe ve sandaletle korunuyordu . Artık parmaklarında ve ayak parmaklarında bir zamanlar zonklayan acıyı hissedemiyordu ; sanki uzuvları artık yokmuş gibiydi.

Hem Lazarus hem de İvan için, ortak sefaletleri içinde, zaman, görünüşte sefil ve sonsuz gün boyunca yavaş yavaş ilerledi. Nihayet, akşam karanlığı ve uzun gölgeler manastırın üzerine çöktü.

İki asker hamamın ön girişinde dururken, İvan tekrar derin ve dar pencereleri inceledi: 'Bir çocuk kolayca geçebilirdi ama bir...'

'Onun gibi yapılı bir adam.' Taş havuzun kenarına oturdu ve o zamandan beri sayısız kez yaptığı gibi, korunan girişi inceledi ; hâlâ kolay bir kaçış yolu yoktu. Adamlardan biri hamama girdi ve yanından geçti. Binanın arka köşesinde , yükseltilmiş bir platformda durdu, tahta bir kapağı kenara itti ve ihtiyacını giderdi. Omzunun üzerinden Ivan'a sordu: "Peki neden tutuklandın?" Ivan alaycı bir şekilde, "Kaptanınızın itiraflarını dinlemeyi reddettim," diye çıkıştı. Muhafız kıkırdadı, deliğin üzerine bloğu yerleştirdi ve kapının dışındaki nöbet yerine döndü . Ivan'a kısa bir süre bakıp gülen diğer muhafıza bir şeyler mırıldandı.

"Psst!" diye bir tıslama sesi geldi arka duvardaki pencereden. Odino'nun kafası dar deliği doldurdu.

İvan pencereye koştu, "Tanrıya şükür. Odino, Lazarus nerede?"

"Anladığım kadarıyla hâlâ yeraltı mezarlarındayız. Muhafızlar henüz bizi bulamadı."

"Odino. Beni dinle. Bol bol cübbe getir, kolların dolusu."

Üşüyor musun?

"Hadi yap şunu, Odino. Acele et."

Odino ortadan kayboldu ve sonunda geri döndü, kumaş yığınının pencereden içeri sıkıştırdı.

"Batı duvarındaki çalılıkların arkasına saklanıyorum," diye tısladı Odino.

"Yeterince iyi! Başla!"

Odino sessizce uzaklaştı.

İvan, cübbelerden birini küçük pencerenin yarısına kadar içeri, yarısı dışına kadar sarkıttı. Sonra pencerelerden birini açtı. Cübbeyi çıkardı ve geri kalanını göbeğinin içini, kollarını ve kapüşonunu doldurdu. Bağını çözdü. İp kemerini aldı ve mankenin etrafına kemer gibi bağladı. Sırtını mankenin üzerine yaslayarak destekledi. Muhafızları atlattıktan sonra hamamın arka tarafına doğru ilerledi, orada ahşap kapağı tuvaletin üzerinden kaydırıp ve tüm platformu geriye doğru eğdi. Pis toprak çukuruna sürünerek indi ve platformu yavaşça üzerine geri çekti, açıklığın üzerindeki tahta bloğu yeniden konumlandırmaya özen gösterdi.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri duydu ve ikinci muhafızın derme çatma mankeni sorgulayan sesini işitti: "Yani Yüzbaşının itiraflarını dinlemeyi reddettin mi?" Asker güldü.

Muhafız tahta bloğu tuvaletin üzerinden kaldırdı ve Ivan arkasına yaslanarak delikten içeri baktı, muhafız da kendini hazırladı. Ve hazırladı —cübbesinin ön kısmı sıcak ve ıslak bir şekilde yere düştüğünde Ivan yüzünü buruşturdu.

Asker, omzunun üzerinden kuklaya bakarak sözlerine devam etti: "Şeytan bile buna cesaret edemezdi —"

Akıntı durdu. Muhafız geriye sıçradı.

"Evet! Gitti! Rahip gitti!"

Birinci muhafız koşarak geldi. İkinci muhafız penceredeki cübbeyi işaret ederek, "Kaçtı !" dedi.

"Çok küçük! Bir yerlere saklanıyor!"

Hamamı didik didik aradılar, her yeri darmadağın ettiler. Tam o sırada ikincisi, "Size söylüyorum, kaçtı ! Kaptan, diğer ikisi hala serbestken kellelerin uçmasını istiyor ! Burada vakit kaybediyoruz!" dedi. Hep birlikte kapıdan fırlayıp binanın etrafını dolaştılar. İvan tahta tuvaleti devirdi, delikten kendini dışarı attı ve kaçtı.

Kısa süre sonra İvan, Odino'nun onu çalılıkların içine çağırdığını gördü. Odino onu asık suratla karşıladı. "Ne yaptın?" Burnunu ve ağzını eliyle kapattı. "Bir kaza mı geçirdin?" "Birçoğu zaten oradaydı, şimdi zamanı değil, Odino."

Soğuk alacakaranlık havasında nefesleri buharlaştı. Odino, İvan'dan uzaklaştı, yüzü çıtırdayan kokudan buruşmuştu.

"Ne biliyorsun Odino? Her şeyi anlat."

"Anladığım kadarıyla Kardinal, giriş kapısını açmayı planlıyor. Şu anda katedralde bulunuyor." Clodius, Greville ve Grate. Keşişleri ve şövalye adaylarını yatakhaneye kapatma emri verdi ve Kaptan tüm girişlerdeki nöbetçi sayısını ikiye katladı."

"Lazarus, bu girişim sırasında burada olamaz ; bu çok tehlikeli. Onu mutlaka bulmalıyız." Bu akşam manastırdan ayrılıyor. Siz de bize katılacak mısınız?

"Aslında!"

"O halde bu gece Dağ Ağzı'na doğru yola çıkıyoruz. Yiyecek ve suyu temin ettiniz mi ?"

"İvan, erzaklar hücremde; ama gardiyanları geçemiyorum."

"Öyleyse erzaksız gidiyoruz," dedi İvan yıldızlara bakarak. "Lazarus'u hemen getireceğim ."

"Kendi başına yeraltı mezarlarından ayrılmazdı," diye önerdi Odino. "Belki de Kuyu Deliği'nde saklanırdı —"

"Baston mezarlığında. Burada kalın." İvan onun yanından sessizce geçti, çalılıkların arasından adım attı ve mezarlığın bulunduğu binanın yan girişine doğru koştu. giriş.

Odino daha sonra binanın diğer tarafından gelen öfkeli çığlıkları duydu ve çalılıkların oluşturduğu yoğun perdenin arasından olup bitenleri gözlemledi. Yüzbaşı Bourne ve meşale taşıyan birçok muhafız köşede ateş açıyordu. Bourne her yeri işaret ederek, "Binayı kapatın! Siz dördünüz, şurada ikiye katlanın – sırt sırta nöbet tutmanızı istiyorum! Hepiniz, diğer tarafta nöbet yerlerinizi aralıklı olarak kurun! Altınız burada kalın! Tüm kapıları ve pencereleri kilitleyin! Geri kalanlarınız benimle gelin! Harekete geçin!" diye bağırdı.

Kaptan, hâlâ bağıarak ama bu sefer daha çok kendi kendine, "Kaçmasına izin verdi!" diye ekledi. "Beceriksiz herifler!" Kalabalık bir asker grubu binanın ön girişini işgal ederken , diğerleri Ivan'ın henüz binaya girdiği yan girişi güvence altına aldı. kendisi.

Odino başını duvara yasladı, gözlerini kapattı, dişlerini sıktı ve yumruğunu taşlara vurdu; tam bir trajedydi.

Ivan ana koridorda koşarak Lazarus'u çağırdı. Hemen ardından Lazarus, Baston Mezarlığı'na giden tünelin köşesini döndü. Birbirlerine kollarını açarak sarıldılar.

İvan onu zorla ayırdı ve omuzlarından sarstı. "Beni dinle, Lazarus! Dediklerimi yap!"
Anlıyor musunuz?"

"Evet, baba."

"Şimdi gidiyoruz! Durmayın ve konuşmayın! Acele edin ve bana yakın durun!"

İvan onu bıraktı, döndü ve tünelde hızla geri koştu; Lazarus da kambur bir cüce hayalet gibi hemen arkasından onu takip ediyordu. Merdiven boşluğu koridoruna girdiklerinde aniden durdular .

Onlardan önce, Yüzbaşı Bourne, etrafında kalabalık bir asker grubuyla birlikte merdivenlerden aşağı indi.

"Yeter artık. Kovalamaca sona erdi, rahip."

İvan, Lazarus'un önüne geçti. Durum umutsuzdu.

Omuzlarını düşürdü. "Barışçıl bir şekilde gideceğiz." İvan zoraki bir gülümseme takındı, eğildi ve iyi bir keşiş gibi ellerini birleştirdi.

"Evet, öyle yapacaksın. Şimdi şişman olan nerede?"

"Rahip Odino?"

"Aynısı."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

Bourne, Ivan'ın yüzüne doğru eğildi; "Şu anda Başrahibinizle birlikte olmam gerekirdi, ancak kendimi manastırda iki uyumsuz keşiş ve kambur bir şövalyenin peşinden koşarken buluyorum. Beni rahatsız etmeye geldiniz. Şimdi, tüm rahipler yatakhanede olduğuna göre -şişman olan hariç hepsi yerinde ve tutuklanmanızdan önce hamamda rahip cübbesi olmadığını bildiğime göre Size bir kez daha soruyorum. Nerede o? Bir cevap bekliyorum.

"Size söylediğim gibi, nerede olduğumu bilmiyorum..."

Bourne arkasını döndü, hızla hareket etti ve yumruğunu Ivan'ın çenesine indirdi. Lazarus tısladı.

"Lazarus!" Ivan onu durdurdu. Ivan ileri atıldı ve yumruklarını sıkarak Kaptan'ın çenesine sert bir karşılık verdi. Muhafızlar Ivan'ı zapt ederken Bourne acılarını topladı.

"Ah, içinde ateş olan bir rahip," Bourne kıvrılmış dudağındaki kanı sildi. Adamlarına , "Onu kenara çekin. Çocuk daha çok bir hayvana benziyor," diye emretti.

Muhafızlar çırpınan Ivan'ı geri itti. Lazarus geriye sıçradı; boş bakışları Bourne'a dikilmişti.

Ivan tıslayarak, "Barışçıl bir şekilde gideceğiz dedim," dedi , "Ama çocuğa zarar vermeyin! O hasta!" Birkaç muhafız geri çekildi. Ancak kararlı bir şekilde duran Yüzbaşı, "Yüzünü görmek istiyorum ," diye mırıldandı. En yakınındaki muhafıza, "Sen. Maskeyi çıkar," diye emretti.

"Hayır! Bunu yapmamalısın!" diye bağırdı Ivan, nefes nefese.

Asker, Lazarus'un başlığını yakalayıp yırttı. Dehşete kapılan askerler etrafa dağıldılar. Çekilmiş silahların şıkırtısı.

"Tıss!" diye tısladı Lazarus, geri çekilen Bourne'a; iri mavi gözleri, vahşi siyah saçları, düzleşmiş uzun kulakları ve tehditkar dişleriyle.

"Şeytan çocuğu!" diye bağırdı biri. Diğerleri hayretle mırıldandı.

"Hayır!" Ivan kurtuldu ve en yakın muhafızı duvara çarptı. Birkaç muhafız etrafını sardı ve o da onları delirmiş bir dev gibi savurdu. Oda kaosa sürüklenirken, Bourne Ivan'a doğru koştu ve beyaz saplı bir hançeri kaburgalarının altına sapladı. Ivan sendeledi ve geriye doğru tökezledi. Yüksek sesle, "Kaç Lazarus!" diye bağırdı.

Lazarus bıçağı, kanı ve Ivan'ın gözlerinde korkunç bir şeyi gördü.

"Çılgılık!" Lazarus'un şahin gibi çılgılığı havayı yarıp geçti. Sağırlaşmış askerler şaşkınlık içinde kaldılar. İvan yere yığıldı ve inledi, "Çabuk ol evlat! Şimdi!" Mezar odasının girişi tamamen kapandı, Lazarus döndü ve alev almış bir hayalet gibi ana koridordan aşağı, tünellerin derinliklerine doğru uçtu .

Askerler aniden durdular, silahlarını indirdiler, birbirlerine şaşkın bakışlar attılar ve Ivan ile Bourne'a bakakaldılar. Ivan, Bourne'a inleyerek, " Hiçbir kötü niyeti yok. Kalbi Tanrı'yla birlikte. Yalvarıyorum, onu bırakın, gitmesine izin verin." dedi. Sonra başını çevirdi, iç çekti ve uykulu, boş bakışlarını duvardaki bir çatlaktan başka hiçbir şeye yöneltmedi .

Ardından gelen sessizlikte Bourne, elindeki hançeri inceleyen adamlarını fark etti ; hançerin bıçağı rahibin kanyıyla lekelenmişti. Aniden hançeri temizledi, kılıfına koydu ve sessizliği bozdu; "İlerleyin." Arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı, adamları ölü bir denizin ikiye ayrılması gibi yol açtı; durdu ve onlara seslendi, "Tutuklayın onu; kılıç ya da bıçak yok; o şeytan çocuğu istiyorum - zarar görmeden." Adamları heykeller gibi hareketsiz bir şekilde etrafında durdular .

"Şimdi!"

Çavuşu, "Kaptanı duydunuz! Harekete geçin! Yeraltı mezarlarına!" diye karşılık verdi. Askerler kılıçlarını geri çekip onun ardından içeri akın ettiler. Çavuşun yankılanan emirleri tünelde kayboldu: "Şu içinüz şu tarafa gidin! Şu kapıları kontrol edin! İçerideki ikiniz! Her çatlağı ve yarığı arayın!"

Merdiven boşluğunda Bourne kendi kendine ve adamlarına mırıldandı: "Hiçbir düzgün rahip bir canavarı korumaz." Altı adamını çağırdı: "Siz adamlar benimle gelin. Avluda birliklerimi hazır hale getirdiğimize güveniyorum ."

Bunun üzerine içlerinden biri, "Evet, yüzbaşı. Yüz iri yarı adam emri bekliyor ," diye onayladı.

Bourne omzunun üzerinden Ivan'ın cesedine baktı, gözlerini kısarak hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

"Artık bu işi bitirelim."

[Bölüm 6 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~